

[Carlsen-Skiødt.]

sikkert ogsaa i Fremtiden kun vil blive lidet benyttet. Da Menighederne selv skal betale Lønforskellen, og da man godt kan tænke sig, at der ogsaa i Fremtiden kan være enkelte Tilfælde, hvor det var i høj Grad ønskeligt at have denne Ventil, for at Menigheden, som gerne vil beholde deres Præst, ogsaa kan beholde ham, vil jeg meget henstille til Overvejelse, at vi bibeholder denne Paragraf.

Jeg kommer saa til § 54. Denne Paragraf har ikke været omtalt af de ærede foregaaende Talere. § 54 er en ny Paragraf, der indsættes. Den er meget kortfattet, den har kun en Hovedsætning og en indskudt Sætning. Den indfører en ganske ny Praksis for Besættelse af Præsteembeder. Da den har vakt saa liden Opmærksomhed, gaar jeg ud fra, at adskillige ærede Medlemmer ikke har faaet Øje paa den, og jeg skal da læse den op:

„Ansættelse i Præsteembeder, der lønnes efter denne Lov, skal som Regel ske efter Opslag.“

I Loven af 1922 hedder det:

„Naar et Præsteembede bliver ledigt, skal det paa Foranstaltning af Kirkeministeriet snarest muligt opslaaes med Angivelse af, hvorledes Embedet er lønnet“, o. s. v. Altsaa den nugældende Lov kræver, at et Embede skal opslaaes snarest muligt. Jeg ved godt, at „snarest muligt“ efterhaanden bliver fortolket saadan, at det ogsaa kan betyde flere Aar; men det er et juridisk Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme ind paa. Denne § 70 i Loven af 1922 sættes efter min Mening ganske ud af Kraft ved den § 54, der er indføjet i det foreliggende Lovforslag, hvorefter Ministeren uden Opslag kan besætte Præsteembeder. Jeg kan ikke forstaa Paragraffen anderledes, og jeg maa derfor tillade mig at forespørge den højtærede Kirkeminister, hvad der er tænkt paa med § 54, og hvilken Rækkevidde den kan faa.

Der staar ganske vist „som Regel“, men i visse Tilfælde er Undtagelserne flere end de regelrette Tilfælde, og hvis Paragraffen skal føre til, at der bliver mange Undtagelser, hvor Ministeren uden Opslag besætter Embeder, uden at der bliver Lejlighed til at indgive Ansøgning, vil jeg anse det for meget uheldigt. Derfor spørger jeg Ministeren, hvad der er tænkt paa med denne § 54. Saadan som Paragraffen er formet, kan jeg ikke se andet end, at den betyder et Brud med § 70 i den gældende Lov, eller endog at den ophæver § 70 i Loven; hvis den har en saa betydelig Rækkevidde, forekommer det mig, at

det er kedeligt, at der ikke i Bemærkningerne er gjort opmærksom derpaa.

Jeg skal ikke sige mere om Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København, og jeg skal blot gøre nogle ganske faa Bemærkninger om Folkekirkens Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg. I København og paa Frederiksberg lønnes Præsterne jo efter en særlig Lov. I det foreliggende Lovforslag foreslaas i § 3, at Slutlønnen i 3die Lønningsklasse skal forhøjes med 360 Kr., medens det i § 4 foreslaas, at Slutlønnen i 4de Lønningsklasse skal nedsættes med et tilsvarende Beløb. Jeg er ikke klar over, med hvilken Begrundelse dette gøres. Saa vidt jeg ved, er Forholdene her i København saaledes, at ogsaa Præsterne i 4de Klasses Embeder ofte bliver siddende i lang Tid, fordi de vokser fast herinde; de har maaske Børn, som gaar i Skole, og det kan overhovedet i mange Tilfælde være vanskeligt for dem at forandre deres Stilling. Men vi kan vel ogsaa i Udvalget faa nærmere Oplysning om, hvorfor denne Forandring foretages.

For Kordegnenes Vedkommende foreslaas der i Stedet for de tidligere tre Lønningsklasser fremtidig kun to Lønningsklasser, hvorved der sker en Forringelse af deres Stilling. Derimod er der foretaget en Forbedring for Gravernes Vedkommende. Jeg kan heller ikke finde nogen Begrundelse for dette, men det er muligt, vi i Udvalget kan faa det klaret. Jeg er villig til at gaa med til en Forbedring for alle Lønsatsers Vedkommende, men jeg kan, som sagt, ikke finde nogen Begrundelse for, at Forholdene forbedres for den ene Gruppe og forringes for den anden.

Som jeg begyndte med at sige, forstaar jeg Kirkeministerens Forslag saadan, at fuldt gennemført — det vil altsaa sige, naar alle Overgangsbestemmelserne er ude af Verden — vil Lovforslaget betyde, at den samlede Lønningsmasse for Præsteembeder udenfor København gaar betydeligt ned, muligvis med det Tal, jeg nævnte før, nemlig 260 000 Kr., hvortil saa kommer den forhøjede Pensionsydelse.

Jeg maa meget fraraade denne Nedgang for Præsterne. Jeg kunde ogsaa tænke mig, det vilde være muligt under Forhandlingerne i Udvalget at naa til et Resultat, saa at dette kan undgaas. For Tjenestemændenes Vedkommende har vi for nylig vedtaget en ny Lønningslov, hvorved deres Lønningsmasse forhøjes med 3 Mill. Kr., og Lærernes Lønningsmasse